

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. XI. Votum Obedientiæ, & excellentiæ ac vtilitates eius in genere, in
omnibus quæ Deus præcipit

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

Nam, vt Ecclesiasticus dixit, à g *scintilla vna parua ingens augetur ignis, qui eius animam comburat.* Et Nazareus Deo cōsecratus, qui oblectatur vuarum grauitis comedendis, sciens id esse contra legem: quia tamen rem iudicat paruum, parui eam transgressionem facit, cum minus cogitauerit placebit etiam h *vnas recentes & fidas comedere, & vinum bibere;* vt, quod prius non cogitabat, etiam inebriatum se videat: talis enim temeritas talem meretur delitionem: *& i qui suam amat periculum* (vt dixit Ecclesiasticus) *in illo periculo, cum irreparabili suo detrimento.* Et k *qui ita spernit modica* cum tanto suo periculo paulatim recidet in illud, vt lententiam Saluatoris subeat dicentis, *qui soluerit vnum de mandatis istis minimis, & docuerit sic homines, minimus vocabitur in regno caelorum.* Quod, vt Sanctus Augustinus explicat, significat, non intrabit in regnum caelorum. Omnes enim qui illud ingrediuntur sunt magni: & peccatum, quod quis exiguum iudicabat: in Dei iudicio iudicatum est magnum, attentis omnibus eius circumstantijs. Ament igitur Religiosi Castitatem, & puritatem Angelicam, quam profitentur: quæ scienter & aduertenter non admittit maculam, etiam quæ valde parua videatur. Vt enim supra dicebamus, in veste aded candida & preciosa qualibet macula magnum adfert sordiditatem, & turpitudinem.

CAPVT XI.

VOTVM OBEDIENTIÆ, ET EXCELLENTIÆ
ac utilitates eius in genere, in omnibus quæ Deus præcipit.

TERTIVM RELIGIONIS VOTVM, quod est obedientiæ Prælati exhibendæ, præstat (vt supra cœpinus dicere) reliquis duobus: non solum in eo quod offerat Domino nostro aliquid preciosius, quàm illa sed etiam, quod (vt ait S. Thomas) illa in se includat, multa quæ alia superaddat. Nam & paupertas & Castitas sunt etiam Obedientiæ materia: præter illa, quæ Reges ac Regula præscribunt, & Prælati iniungunt. Quamobrem in aliquibus Religionibus Professio fit, expresso solo voto Obedientiæ iuxta Regulam: comprehenduntur enim hoc voto reliqua duo. Cum igitur hæc virtus præcipua sit, & ad plura in vita Religiosa sese extendat: operæpretium est hic explicare quicquid ad eius perfectionem pertinet, tam in genere, quàm in particulari huius Statûs. Notum est enim huius virtutis in genere tantum esse, implere præcepta Superioris, quicumque ille sit relinquendo, si opus est, propriam sensum & voluntatem; vt impleat, quod ille vult, & mandata. Cum autem duplex sit Superior, Deus scilicet, & homo: ita est duplex modus Obedientiæ. Prima & præcipua inducit ad implenda Præcepta Dei, in quibus Diuina eius voluntas elucet: quæ prima est & suprema Re-

g Eccl. 11. 34
h Num. 6. 4
i Eccl. 3. 27.
k cap. 1. 17
l Matt. 5. 9
Lib. de s^o.
Domini in
monte c. 1.

Tract. 2. c. 11

Tract. 3. c. 5

2. 2. q. 186.
a. 8. c. 9.
104. a. 3.
S. Benedicti
Cart. 1. a.
& S. Domini.
Vide Azor:
lib. 11. c. 4.
S. Thom. 2.
2. q. 104. a. 2.

gala omnium creaturarum voluntatum; quæ innōtescit creaturis ex Præceptis quæ ille ponit in materia omnium virtutum: licet non in omnibus eorum actibus: quemadmodum in decursu inferiorum dicemus. Altera Obedientia exhibetur hominibus superioribus, auctoritatem habentibus ab ipsomet Deo; qui per eos gubernat, & aliqua Præcepta præscribit: volens ut eis obediatur. Hæc igitur virtus inclinatur illorum subditos, ad exequendum quicquid illi iubent, quod non aduersetur ijs, quæ Deus in sua lege sermo præscripsit. Nam ut Apostoli dixerunt: *Obedire oportet Deo magis quam hominibus.* Quare nunquam faciendum est quod homines iubent, si aduersatur ijs, quæ iussit Deus. Sicut inter ipsos homines potius obediendum est Prælato Superiori, quam inferiori potestate ab eo accipiendi: nec inferiori est parendum in eo, quod præcipit contra mandatum superioris. Ex quo fit, ut secunda hæc obedientia primam semper includat, eidemque ita innatur, ut ex utraque fiat vna valde perfecta. Cuius excellentias & utilitates ad breuem hic summam redigemus, ut pro meritis æstimeretur.

PRIMUM, HÆC OBEDIENTIA (vt ait Sanctus Thomas) fundamentum est, & causa nostrorum omnium meritorum: nihil enim apud Deum habet meritum, nisi quatenus Diuinæ eius voluntati est conforme. Et in hoc sensu, ait Sanctus Augustinus: nihil quæ Deo placere atque Obedientiam. Hæc summa est, & vnicuique virtus in nobis: & sola præstat cæteris omnibus. Quidquid enim boni fit, nisi proueniat ab Obedientia, procedit Superbia nisi enim fiat ad placendum Deo: fit ad placendum sibi, aut alijs hominibus: ideoque mera erit vanitas, & propriæ voluntatis inordinatio. Hinc igitur licet laudes huius virtutis auspiciari: ex connexionem quam habet cum Charitate omnium Regina, & præcipuo nostrorum meritorum fonte: quæ consistere non potest absque comite obedientia: ita ut quo gressu ante crescit, etiam crescat Obedire. Ideoque beatus Iustorum nationem ait Ecclesiasticus, esse obedientiam & dilectionem. Obedientia præcedit tanquam dispositio dilectionis, hæc verò profert postea cum maiori perfectione fructus ipsius Obedientia, iuxta illud quod Christus suis Apostolis dixit: *Si præcepta mea seruaueritis, manebitis in dilectione mea, sicut Ego Patris mei præcepta seruavi, & maneo in eius dilectione.* Et Sanctus Ioannes: *d qui seruat verbum eius, vere in hoc Charitas Dei perfecta est.* Quod si adeo magnifica sunt quæ diuina scriptura dicit de Charitate: quæ erunt præclara quæ illa sentit de obedientia, ex qua Charitas ad eum depedet; & in qua ad eum illa eminet, ac elucet.

Quod facillè licet intelligere ex opinione & æstimatione, quam ipsemet filius Dei de illa habuit: si quidem dixit: *Non quero voluntatem meam, sed voluntatem eius qui misit me; & iterum: descendens de caelo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem eius qui misit me.* Et quamuis mundi redemptio

a Mat. 5. 29.

2. 2. q. 104.

a. 2.

Serm. de
Obedien. &
Hum. Ten.
9. ad finem.

I.

b Eccl. 37.

c Ion. 1. 10.

d 1. Ion. 2. 5.

2.

e Ion. 5. 30.

f c. 6. 38.

esset opus aded excelsam, & præclarum; non tamen venit propter excellen-
 tiam, quam opus illud in se habebat, sed, quia Pater eius voluit, ut opus illud
 in se tulceret: cuius obedientiæ executio fuit altissimus finis eius in mun-
 dum aduentus. Ideo *ingrediens mundum* (vt Apostolus perpendit statim il-
 lud psalmi dixit: *Ecce venio: in capite libri scriptum est de me, vt faciam, Deus, vo-*
luntatem tuam. In quibus verbis tertia insinuatur excellentia Obedientiæ.
 Liber enim ille, cuius hic fit mentio, est æternæ prædestinationis, in quo
 omnes huius Domini excellentiæ officia, & opera sancta, ac prodigiosa, quæ
 facturus erat, scripta erant. Quorum primum ac præcipuum, quod reliquo-
 rum veluti summa quædam erat, fuit æterni sui Patris voluntatem exequi
 in omnibus, quæ ille iubere: ponens eius legem & præcepta in medio cor-
 dis sui, tanquam rem maximè sibi charam, & quam maximi ipse faceret: In
 cuius rei fidem, statim in primo suæ conceptionis instanti, hanc sui fecit ob-
 lationem, promittens, vt supra diximus, exequi quicquid Pater mandabat.
 Ac propterea gloriabatur, quod Pater corpus & animam ei dedisset bene
 propter: *sa & apta, ad exactè obediendum: corpus,* inquit, *aptasti mihi vel: aures*
percepisti mihi. Corpus quidem, vt ferre posset, quæ iubebas; & aures ita per-
 cepti, vt anima, tua præcepta audire & exequi posset. Quomodo ergo am-
 plius virtutis huius excellentia extolli, & exaggerari potest: quàm quòd Fi-
 lius ipse Dei aded de ea gloriatur; & quòd Liber prædestinationis eadem
 sit tantopere exornandus? Gaudet itaque Religiosus: quòd pignus habeat
 suæ in cælum prædestinationis: & intelligit, in principio Libri illius scri-
 ptam esse Obedientiam, quam ex habere debet Deo, suisq; Prælati, tanquàm
 generali medio, in quo reliqui actus modo quodam continentur, quibus
 promeretur gradus sanctitatis, & gloriæ, ad quos est prædestinatus. Sibi
 etiam persuadens, Deum per gratiam vocationis daturum ipsi corpus & a-
 nimam apta & propensam ad obediendum in omnibus, quæ ipsi iniungentur.
 Et cum hoc sensu, statim atque Religionem ingreditur, dicat Deo: *Ecce*
venio, non vt faciam voluntatem meam, sed tuam: cuius sanctam Legem
colloco in medio cordis mei, tanquam rem mihi maximè charam; & quam
in hac vita plurimi facio. Quod si, vt promittit, exequetur: erit è felicissimo
numero prædestinatorum, h quos (vt Apostolus dixit) prædestinavit Deus con-
formari sibi: imago filii sui imitantes in omnibus eius Obedientiam.
 Et His licebit reliquas huius virtutis excellentias deducere quæ sensim
 generat in anima reliqua prædestinationis media, inferitque in eadem (vt S.
 Greg dixit) reliquas virtutes. Tū quod illa præcipuum auferat impedimentū
 quantum virtutum ad suos actus exercendos, hoc est propriam voluntatem,
 omnium radicē peccatorum: Et sic cordis nostri ager bene cultus, ac disposi-
 tas rēmet ad plantas omnium virtutum recipiendas: tum quòd Obedientiā

g Hebr. 10
 Psa. 119. 7.
 3.

h Rom. 8. 29
 Lib. 35 mor.
 12.

4.

i Ioan. 4. 34

potestatem & actiuitatem suam extendat ad omnia, quæ sunt voluntatis Dei: quæ in omnium virtutum exercitijs elucet. Vt autem Deo ipsi placeat, & quod ipse vult exequatur: eas excitat, & vrget, ne orientur; sed suas actiones ita faciant, vt integre sint ac perfectæ. Ac propterea ipse Christus Dominus noster Obedientiam appellat cibum, & animæ nutrimentum, dicens Apostolis suis: *Mens cibus est, vt faciam voluntatem eius, quæ misit me: vt perficiam opus eius.* Quæmadmodum enim cibus corporis in omnia eius membra & partes corporis distribuitur, vt cuique det nutrimentum necessarium: ita obedientia alimentum est potentiarum & sensuum boni Religiosi, omniumque virtutum, quæ in eius anima sedem suam habent; Nam cùm ea oculi aperiantur & clauduntur; lingua loquitur & tacet; pedes ambulant & sistunt; voluntas & appetitus diligunt & oderunt; intellectus & phantasia sua opera exerceat & ab eis desistunt. Quæ omnia, cùm ab hac virtute obedientiæ diriguntur, sunt cibus valde substantialis, cõseruans, augens, ac perficiens vitam gratæ; magnumque robur & fortitudinem adfert, ad omnia huius status exercitia præstanda. Quare etiam per ipsam Obedientiam saturitas illa obtrinetur, de qua ipse Christus dixit: *Beati qui esuriunt & sitiunt iustitiam: quoniam ipsi saturabuntur.* Si enim esaris, ac sitis omnes virtutes, quæ nomine iustitiæ continentur: hoc solo quod Deo eiusque ministris obedias: saturaberis, & rotorum tuorum fies compos. Si eluris sanctitatem: obedias, & Sanctus eris: deuotionem sitis: obedias, & pius ac deuotus erades.

§. I.

Serm. de Obedi. Pati. & Sapientia.
a Exod. 15. 19
b 4. Reg. 4. 42.

SED quoniam cibus Obedientiæ (vt Sanctus Bernardus ait) iusterus est, & carni insipidus est; ideoque condimento aliquo opus habet vt molecat & sapiat, quod possit cum voluptate comedi: condimentum hoc est sapientia cælestis, iucunda scilicet & grata Dei scientia cum eius gratia deuotione, & solatijs cælestibus. Quæ scientia est sicut illud a lignum, quod cum Moyses misisset in aquas amaras, in dulcedinem versa sunt, & sicut b fenum, quod El. seus misit in ollam, & non fuit amplius quicquam amaritudinis in eo. Nec est vlla obedientia carni aded amara, & hominis spiritui insipida, quæ sale diuinæ Sapientiæ, cælestisque solatijs condimento non dulcescat, sicut lapidissima. Sed quis diuinam hanc sapientiam obtinebit? aut qua ratione licebit eam comparare?

§.
Serm. 46. in Cantic.
ib. 4. mor.
18.
c Apoc. 3. 18

Hæc igitur est alia insignis huius virtutis excellentia, quod cælestis Sapientiam impetret, quæ illam faciat iucundam. Nam vt idem S. Bernardus dixit delectatio & iucunditas contemplationis, quæ est actus diuinæ Sapientiæ, non alteri quàm Obedientiæ debetur. Hanc ait S. Gregorius esse pretium, quo aurum illud à Deo emimus, de quo ipse cuidam Episcopo dicebat: *suadeo tibi emere à me aurum ignitum probatum: vt locuples fies.* An

inquit,

loquitur, emimus, cum accepturi sapientiam, prius Obedientiam præbemus. Sic enim Ecclesiasticus dixit: *d. F. h. concupiscēs Sapientiam, conserua iustitiam,* eiusq; mandata: *Et Deus præbebit illam tibi.* Ne prætendas paupertatem: nam in potestate tua est pretium Obediētiæ: neque Deus cuiquam aliquid præcipit, nisi quod implere possit: & hoc pretio, si vis, comparare potes aurum sapientiæ cælestis, accensa igne Charitatis, & vitæ innocentia purificata. Unde tanta provenit dulcedo: vt propriæ voluntatis mortificationem valde iocundam reddat: quod possit Diuinam implere. Quia Deus implet etiam, quod per Itaiam promisit neganti propriam voluntatem, vt ipsi obediret. *e. Tunc ait, deleclaberis super Domino: Et sustollam te super altitudines terra: Et cibabo te hereditate Jacob Patris tui.* Quod licet præcipue impleatur in cælo, vbi obnegantes hic suam voluntatem, vt obediant diuinæ, sustentabuntur cibo Diuinitatis cum summa saturitate & lætitia: datur tamen bona eius pars etiam in hac vita. Propterea enim Saluator noster iussit à Patre suo peti, vt *f. h. eius voluntas in terra, sicut fit in cælo:* vt dulcedine illa cælesti etiam in terra percipiamur: & sapor, quem cibus hic in cælo habet, etiam in terra percipiamur. Et quemadmodum Pater noster cælestis in omni quidem est loco, sed singulariter in cælis, vbi suam omnipotentiam, Sapientiam, & bonitatē ostendit, satiando, consolando, ac delectando Beatos: ita etiam est singulariter in perfectè obedientibus, quos Obediētia conuertit in cælos ipsius Dei, qui indicia suæ præsentia dat multa, cum multis eis exhibet fauores.

Ex quo apparet: per hanc Obediētiā obtineri experimētalem cognitionem Dei, & eiusdem maghalium, ac mysteriorum: tanta certitudine fidē totū excitātem & illustrantem, vt animam vehementer recreet, summamque pacem & gaudium ei adferat ex eorum cognitione & sensu. Ac propterea Christus Dominus noster dixit: *g. si quis voluerit voluntatem eius, qui misit me facere, cognoscat de doctrina mea, vtrum ex Deo sit:* significans (vt dicunt SS. Cyrillus & Chrysostomus) obediētem Dei mandatis obtinere lucem ad intelligendum, quod ipse reuelat, & ipsa experientia percipere: esse Dei, quod Fides docet, talesque effectus propter suam Obediētiā in se sentire, vt manifestent Deum esse illorum Auctorem, Et eandem ob causam dicebat David de seipso: *h. Super omnes docentes me intellexi: quia testimonia tua meditatio mea est.* Et super senes intellexi: quia mandata tua quasi tui. Et à mandatis tuis intellexi: quia scilicet illa fuerunt mihi tanquam Magistri, qui intellectu meum illustrarunt: vt tua mysteria intelligerem. Nam (vt ait Sanctus Bernardus) aspectus hic & cognitio aded perfecta incipit ab auditu, per quem non solū Fides, sed etiam Obediētia ingreditur. De qua dicitur: *i. Dominus aperuit mihi aurem, Ego non contradico.* Et *k. Beati qui audiunt verbū Dei, et custodiunt illud:* nam, qui illud custodiunt, videbunt, quam fuanis sit Do-

d Escl. 1. 31.

c Isa. 58. 14.

f Marc. 6. 20.

6.

g Ioa. 7. 17.

In Ioa. c. 42.
Homi. 4.
in Ioan.h Psal. 118.
99. & 104.i Isai. 50. 5.
k Lu. 11. 28.

*Psal. 44.
m Psal. 47.9*

minus, cui obediunt; nam sic implent, quod dictum est sponse: *Audi filia, & vide: quasi ei dixerit: audi, ut videas: qualis enim erit tua Obedientia, tunc erit & tua visio, siue aspectus. Ita ut dicere possis: nescit audiuimus, sic volumus & ad mensuram eius, quod audiuimus, & cui obediuimus, fuit quoddam videmus, ac degustauimus.*

1. Ioa. 3. 11

Ex hac obedientia excellentia alia oritur vtilissima: quod scilicet magnam excitet in Deum fiduciam: ac proinde efficit, ut orationes etiam suscipiantur, & feliciter expediantur. Qui enim vocem Dei audit: dignus est, cuius vocem Deus quoque ipse exaudiat, iuxta illud Sancti Ioannis: *n Secor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus ad Deum: & quicquid petierimus, accipiemus ab eo: quoniam mandat: eius custodiuimus, & ea que sunt placita coram eo, facimus.* Est enim Deus valde beneuolus ac liberalis, & libenter sibi facit, quod videt placere ei, qui facit, quod ipsi placet; datque, quod petit, impletque, quod ipse iubet. Ac propterea Sanctus Eusebius Emisenus ait: quando obediuntiores fuerimus Præpositis & Patribus nostris: tantum obediunt orationibus nostris. Idem etiam insinuat Scriptura sacra de Iosue, qui fuerat obsequentissimus Moyse, cuius erat minister; & ipsi Deo in omnibus quæ ei præcipiebat: qui cum dixisset: Sol & Luna ne moueamini: statim Sol & Luna steterunt: *o obediens Domino voci hominis, eod quod homo obediens voci Dei.* Et ita S. Bonauentura ait: *Quod quis in obedientia magis profecerit: eod Deus magis eum exaudiet; & creaturæ ad obediendum hominis obstinatæ, subiectæ illi erunt, & seruient.* Idem confirmat Sanctus Gregorius in suis dialogis admirabili quodam exemplo S. Florentij, qui Deum habebat quasi ad nutum, ut obtineret quicquid petebat. Cuius rei reddens rationem, ait: *Quid mirum, si Florentius in prece sua citius audiebatur, quam præceptis suis Dominum citius audiuisset? nos autem postulantes, tardè a Domino audimur, qui præipientem Dominum aut tardè, aut nullo modo audimus.* Et ut Sanctus Augustinus dixit: *Citius auditur vna obediens ratio, quam decem millia contemptorum.* Et potius ut Sapiens dixit *p Orationis eius erit execrabilis qui declinat aures suas, ne audiat Legem.* Quemadmodum enim ipse claudit aures suas, ne audiat præcepta Dei: ita Deus claudit suas, de eius audiat Orationes, Non enim respondent opera verbis: sed potius quod lingua petit, opus negat, & abijcit. Et de assidue orate nec obediens, potest (ait Sanctus Bernardus) dici illud Isaac: *q Vox quidem vox Jacob est, sed manus manus sunt Esau.* Deus autem noster ad manus potius attendit, quàm ad voces: deoq; cum oramus, vult simul nos leuare puras manus ad cælum, in signum Obedientiæ & subiectionis nostræ ad ipsum: & ided Dauid dicebat *r subiectus esto Domino, & ora eum:* quasi dixerit: prius te oportet cum humili obedientia subijcere Deo; & postea licebit petere magna cum fiducia quod velimus.

*Homil. 3. ad
Monachos
S. Aug.
Serm. 61. ad
Fraures in
Eremo.*

Iosue 10. 14

De Proc. 6.

Religion. 6.

24.

Lib. 3. 6. 19

33

33

33

33

Lib. de opere

Monach. 6.

Prout. 8. 9.

Homil. de

duob. discip.

untib. in

Emans.

q Gen. 27. 22

2 Psal. 36. 7.

Hinc etiam provenit, ut Obedientia insignem generet magnanimitatem ad facinora valde egregia aggredienda, & fortitudinem admirandam ad gravissima quæque certamina vincenda. Fiducia enim & oratio radices sunt ad fontes bonorum huiusmodi euentuum; & obedientia Iustum reddit dignum eorum. Abraham ob insignem, quam habuit Obedientiam, victorias obtinuit & magnalia, quæ de eo referuntur; de Isaac vero eius filio, cui æquè Deus favit, atque eius parenti: nullum aliud egregium legimus factum, quam insignem Obedientiam, qua se tradidit Parenti suo sacrificandum. Et Pater Machabeorum recenset multos viros obedientes, qui ob suam obedientiam valde fuerunt præclari, dicens: *Joseph in tempore angustiarum sue custodivit mandatum, & factus est Dominus Aegypti Iesus* (hoc est Iosue) *quoniam implevit verbum, factus est Dux in Israël. Elias, dum zelus zelum Legis, recepit esse in celum: Et Eliseus obediens ipsi Elia, tandem (ut Sanctus Bernardus ait) accepit duplicem eius spiritum.* Obedientia enim, quam suo Magistro exhibuit, fecit eum hæredem & successorem in eius officio. Sed multò adhuc præstantior est, quod Christus Dominus noster promittit, cum dixit: *Qui mecum fuerit voluntatem Patris mei: ipse meus frater & soror, & mater est, ut intelligeremus: (ait Sanctus Chrysostomus) pluris ipsum facere obedientiam, quam dignitatem fratris & matris: vna enim nobilitas sola est, facere Dei voluntatem: sine qua & liqua nihili fiunt.* Nec virgo sanctissima aded fuit Beata, quod Christi Domini carnem concoperit, quam quod *x audierit & custodierit verbum Dei.* ex hoc enim facta fuit Spiritualiter mater Christi generando in anima sua viuam filij sui imaginem: imò & in animabus multorum fidelium, qui per hoc medium sunt conuersi. Ex quo apparet, Obedientiam iustos facere fratres Christi per imitationem in sanctitate; & per hereditatem gloria: imò & matres Christi eos facit, propter efficacitatem, quæ eorum verbis & operibus tribuit, ad conuertendos peccatores; & Christum in eis spiritualiter generandum, qui suæ obedientiæ tribuit conuersiones, quas per seipsum fecit, cum ait: *yeum qui venit ad me, non eiciam foras: quia descendi de celo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem eius qui misit me. hac est æternæ voluntas eius, ut quod dedit mihi non perdam etc.*

Denique Obedientia aded est ardua & heroica virtus, ut sit præcipuus lapsus Lydias, ad reliquarum virtutum ac donorum, quæ in hominibus elucet, veritatè agnoscendâ ac discernendâ. Quare ipsemet Deus ad fidelitatè & sanctitatè suorum electorum probandâ, solet præceptum aliquod imponere, quod aliqualiter valde difficili, aut inuisitata, ut supra est dictum. Quod facile declarant verba illa, quæ Deus ipse dixit Abrahamo, cum vidit, quantum promptitudine ipsi obediret in proprii filij sacrificio *z nunc, inquit*

cogno-

8.

1. Machab. 2. 53.

Lib. de ordine vite. 1. 4. Reg. 2. 15. u. Mat. 12. 50. Homil. 45. in Mat. 10. mo. 2.

x Luca. 11. 28

y Ioan. 6. 38

Tract. 5. c. 5. z Gen. 22. 12

cognoui, quod times Deum: nunc scilicet feci innotescere toti mundo, quod timeas & ames Deum tuum, cui in re aded grani paruisti.

CAPVT XII.

ALIE EXCELLENTIÆ ET COMMODA OBEDI-
entia Religiosa; & inobediencia detrimenta.

EXCELLENTIÆ HVIVS VIRTVTIS in proximo capite politæ communes sunt omnibus iustis, quorum iustitia & sanctitas innumeris ipsorum obedientia: sed præcipue splendent in Religiosis: quoniam vita & Professio tota est Obedientia; vt qui seiplos omnino consecratur, ac dedicant, vt secundum eam viuant non proprio iudicio & voluntate, sed iudicio ac directione Prælatorum, qui Dei nomine illos gubernant. Quamobrem Obedientia Religiosa est via quædam ad cælum, & ad sanctitatem: quæ habet quinque proprietates, quod sit *certa, secura, breuis, suavis, & efficax*. *Certa*: eo quod valde clarè nouerit, quæ sit volûtas Dei per ipsos Superiores, quorum vocem percipit corporeis auribus: & ipse Dominus dixit de illis: *Qui vos audit, me audit*. Est *secura*: qui enim Dei directionem per suos ministros sequitur, non errabit. Et periculum errandi potius in ijs est, qui gubernant: qui etiam rationem reddent eius, quod imperant, quàm in ijs qui obediunt, & iussa exequuntur. Supponitur tamen, eos nõ debere obtemperare quando, quod iubetur, est aperte peccatum, vt supra etiam est dictum. Est *breuis*, & compendiosa: nam in eo animi decreto, non faciendi suam voluntatem, continentur reliquæ omnes mortificationes; & in proposito temperandi semper Dei & Prælatorum voluntati, continentur omnes virtutes. Et quamuis non sit compendium absque aliquo dispendio, hoc tamen est valde iucundum, & suauis: nam cum semel & vno, vt dicitur, tractu voluntas propria relinquitur, aufertur tristitia; quæ solet semper euenire quando aliquid accidit contra illam; & cum serid sese conformat cum eo, quod Deus vult: vno etiam tractu ingreditur lætitia. Nam (vt ait Ecclesiasticus) *nihil dulcius, quàm respicere in mandatis Domini*. Denique est *efficax*, ad conscendendum montem altissimæ perfectionis: nam Deo ipsi incumbunt vites præstare ad exequendum quicquid præcipit; & adiuuare ipsum obedientem, Quamobrem Sanctus Ioannes Climacus viam obedientia appellat nauigationem securam, quæ profectio fit ferè dormiendo, & exultat hominibus coram ipso Deo. Nam (vt ait Sanctus Bonaventura) qui vivit sub obedientia, est sicut qui bona naui in mari nauigat, sub perito gubernatore. Nam semper pergit, siue comedat, siue bibat, siue dormiat, siue negotia tractet, pergit absque viæ sollicitudine quia fidit naui gubernatori: & cum minister

a Luc 10 16.

b Eccl. 23. 37

*c. 4.
In Dist. 1. 4.
c. 2.*